

De onbekende God

Door: Gregg Bing

Deel-1

De God die de wereld en alles erin heeft geschapen, de God die regeert in soevereiniteit over de wereld die Hij schiep, de God die Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven opdat we het eeuwige leven kunnen krijgen; de enige ware God, is helaas een onbekende God voor de meeste mensen. Het leven van veel mensen draait om zichzelf; ze hebben helemaal geen gedachte over God. Van degenen die God willen aanbidden, kent de meerderheid God niet echt. Waarom is dit het geval?

Hoe kan iemand God echt kennen? De Heer Jezus gaf het antwoord op deze vraag in Johannes 8, toen Hij de Farizeeën zei:

“Ik ben het, Die van Mijzelfen getuig, en de Vader, Die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij. (Joh.8:18).

Toen deze Joodse leiders Hem vroegen:

“Waar is Uw Vader? Jezus antwoordde: Gij kent noch Mij, noch Mijn Vader; indien gij Mij kendet, zo zoudt gij ook Mijn Vader kennen. (Joh.8:19).

De Joden beweerden Jehovah te aanbidden, die zeker de ware God is, maar Jezus verklaarde dat zij God de Vader niet kenden, omdat zij Jezus niet als Heer en Christus kenden.

Moslams aanbidden één god, die zij Allah noemen, maar hun god kan niet de ware God zijn, aangezien ook zij de godheid van Jezus Christus ontkennen.

Zelfs velen die zichzelf 'Christenen' noemen, hoewel ze tot een kerk behoren, religieuze rituelen ondergaan en deelnemen aan verordeningen, kennen God ook niet, want ze hebben nooit echt geloofd in Degene die God gezonden heeft om hun Verlosser te zijn, de Heer Jezus Christus.

Wat een enorme behoefte is er aan oprechte gelovigen om de waarheid van deze onbekende God te delen want:

“.....de gehele wereld ligt in het boze. (1Joh.5:19). En:

een wereld waarvan de geesten verblind zijn voor de waarheid (2 Kor.4: 4). Hoe delen we effectief de waarheid van God met hen die Hem niet kennen? Paulus zijn bediening aan de mensen van Athene is een uitstekend voorbeeld van hoe we ongelovigen kunnen confronteren met de onbekende God.

Paulus zijn bediening in Achaia (het hedendaagse Griekenland) begon in Thessalonika. Paulus diende er drie sabbatten, maar de ongelovige Joden dwongen hem de stad uit te gaan (Handelingen 17:1-10). Paulus en zijn metgezellen trokken verder naar Berea, waar het Woord zeer goed werd ontvangen door de edele Bereërs. Echter, dezelfde Joden die Paulus uit Thessalonika hadden gejaagd, volgden hem naar Berea en zetten de menigte tegen hem op (Handelingen 17:11-14). Vanuit Berea moest Paulus doorreizen naar Athene, maar Silas en Timotheüs bleven achter, ongetwijfeld om te helpen de gelovigen in deze twee steden te stichten en aan te moedigen (Handelingen 17:15).

Vanuit menselijk oogpunt was Paulus misschien enigszins ontmoedigd in deze fase van zijn bediening. Het soort problemen en vervolging dat hij had doorstaan zou veel gelovigen tot wanhoop brengen en het werk van de Heer opgeven, maar zo niet de apostel Paulus.

Paulus reisde van Berea naar Athene, het centrum van de Griekse (heidense) wijsheid, filosofie, ideologie en aanbidding - een stad die: *“zeer afgodisch was”* (Handelingen 17:16). Hoe zou Paulus reageren? Elk gevoel van ontmoediging dat hij misschien gevoeld had, werd onmiddellijk verdreven en werd: *“zijn geest in hem ontstoken”* (Handelingen 17:16). Het woord "ontstoken" betekent gestimuleerd of aangescherpt worden, om de gevoelens op te wekken. Paulus zijn gevoelens voor het verlies van deze stad waren gewekt, evenals zijn gevoel van liefde voor de Heer, een liefde die hem dwong te dienen (2 Korinthiërs 5:14).

Paulus vervolgde zijn bediening van het Woord net als in elke andere stad die hij bezocht. Eerst ging hij naar de Joodse synagogen en redeneerde met zowel Joden als proselieten uit de Oud Testamentische geschriften (Handelingen 17:17 met 17: 2). Paulus ging echter ook dagelijks naar de markt en redeneerde met:

“.....degenen, die hem voorkwamen”.

Hoewel het niet waarschijnlijk is dat Paulus heel veel heeft overtuigd, was hij er nog dagelijks om de waarheden van God te delen met hen die in duisternis waren.

Terwijl hij daar op de markt was, werd Paulus geconfronteerd met twee verschillende groepen Griekse filosofen: de epicuristen, die de hoop hadden opgegeven en naar genoegten zochten, en de stoïcijnen, die vasthielden aan hun eigen zelfredzaamheid en hun strenge zelfbeheersing beoefenden. Sommige van deze filosofen maakten Paulus openlijk belachelijk en noemden hem een 'babbelaar' één wiens ideeën waren samengesteld uit stukjes en restjes van anderen, met andere woorden plagiaat. Anderen waren verbaasd over de dingen die Paulus predikte en ze veronderstelden:

" Hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden; (Hand.17:18).

Anderen waren verbaasd over de dingen die Paulus predikte en ze veronderstelden: *"Hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden"*. Ze begrepen Paulus zijn prediking over Jezus en de opstanding niet. Als gevolg daarvan brachten ze Paulus naar de Areopagus (Mars Hill), het hoogste hof van de Grieken, om te horen wat deze vreemde, nieuwe leer was die hij verkondigde.

Hier was een open deur, een gelegenheid voor Paulus om deze mensen met het Woord van God te dienen. Hoewel ze zich aan afgoden hadden overgegeven, besteedden de Atheners, en de andere buitenlanders die in Athene woonden:

"Hand. 17:21: hun tijd tot niets anders dan om wat nieuws te zeggen en te horen.

Ze waren bereid om te luisteren naar wat Paulus te zeggen had. De vraag was: hoe kon Paulus deze mensen het effectiefst bereiken met het evangelie van Jezus Christus? We leren in Kolossenzen 4:5-6:

"Kol.4:5-6: 5 Wandelt met wijsheid bij degenen, die buiten zijn, den bekwamen tijd uitkopen. 6 Uw woord zij te allen tijde in aangenaamheid, met zout besprengd, opdat gij moogt weten, hoe gij een iegelijk moet antwoorden.

Toen Paulus opstond om te spreken, bad hij zonder twijfel om wijsheid van God om te weten hoe hij degenen moest antwoorden die buiten Christus waren.

In deel 2 kijken we hoe Paulus door God werd gebruikt om aan hen "De onbekende God" te verklaren.

De onbekende God (deel-2)

Toen Paulus in Athene aankwam, werd zijn geest in hem geërgerd toen hij rondkeek in een stad waarvan de mensen zich volledig hadden overgegeven aan de afgoden (Handelingen 17:16). Na een aantal dagen met de mensen in de Joodse synagoge en op de openbare markt te hebben geredeneerd, werd hij geconfronteerd met bepaalde Griekse filosofen. Verlangend meer te begrijpen over deze vreemde, nieuwe leer die Paulus predikte over Jezus en de opstanding, brachten ze hem naar de Areopagus (Mars Hill), het hoogste hof van de Grieken. Wat een gelegenheid bood dit voor de apostel Paulus.

Hoewel de mensen in Athene afgodendienaars waren, besteedden zij:

"Hand. 17:21:.....hun tijd tot niets anders dan om wat nieuws te zeggen en te horen.

Als gevolg daarvan waren ze bereid te luisteren naar wat Paulus te zeggen had. Als we goed kijken naar Paulus zijn boodschap aan de Atheners, vinden we nuttige voorbeelden van hoe je de waarheid van God effectief kunt delen met ongelovigen. Toen Paulus op Mars Hill stond, sprak hij vrijmoedig. Hij aarzelde niet om de waarheid aan deze mensen bekend te maken, hoewel ze door velen werden beschouwd als experts op het gebied van wijsheid en kennis.

Hij heeft de waarheid op geen enkele manier afgezwakt of in gevaar gebracht om te voorkomen dat ze beledigd zouden zijn. In onze bediening van het Woord naar anderen, zelfs voor degenen die God niet kennen, moeten we niet aarzelen om hen te confronteren met de waarheid van Gods Woord; niets anders heeft de macht om hun harten en levens te veranderen (Romeinen 1:16, Heb 4:12).

Hoewel Paulus vrijmoedig sprak, was hij voorzichtig om "in wijsheid te wandelen" naar hen die buiten Christus waren (Kol. 4:5). Paulus begon met te zeggen:

“Hand.17:22:..... Gij mannen van Athene! ik bemerkte, dat gij alleszins gelijk als godsdienstiger zijt.

We moeten opmerkzaam zijn, en ons bewust zijn van de behoeften en gevoelens van degenen die we bedienen. Wat nam Paulus waar? Dat deze mensen “erg godsdienstig” waren. Deze uitdrukking is vertaald "te bijgelovig" in de King James Version. De letterlijke betekenis van het Griekse woord dat hier wordt gebruikt, betekent “angst voor demonen (of heidense goden)”. In plaats van deze mensen te bekritisieren, geloof ik dat Paulus op een respectvolle manier zijn toewijding tot aanbidding erkent, hoewel hij wist dat deze aanbidding verkeerd was geadresseerd. Als dienaren van de Heer is het belangrijk dat we nederig en zacht met mensen omgaan. Onze taak is niet om kritiek te leveren of met hen in discussie te gaan, maar om de waarheid van Gods Woord te communiceren. Paulus instrueerde Timotheüs:

“2Tim.2:24-25: 24 En een dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te leren, en die de kwaden kan verdragen; 25 Met zachtmoedigheid onderwijzende degenen, die tegenstaan; of hun God te eniger tijd bekering gave tot erkentenis der waarheid;

Nadat hij hun toewijding tot aanbidding had geprezen, gebruikte Paulus een techniek die vaak door de Heer Jezus in Zijn aardse bediening werd gebruikt: namelijk een les over een onderwerp. Lessen over “onderwerpen” brengen geestelijke waarheden over met behulp van objecten uit het echte leven of situaties waarin mensen zich gemakkelijk kunnen vinden. Jezus vertelde gelijkenissen, levensechte verhalen die Hij gebruikte om geestelijke lessen te geven. Paulus richtte de aandacht van de Atheners op een voorwerp waarmee ze in contact kwamen - één van hun eigen altaren - die hij zou kunnen gebruiken om de waarheid te onderwijzen.

“Hand.17:23: Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: DEN ONBEKENDEN GOD.....”.

De Grieken aanbaden veel goden, die, in hun geest, elk gebied van hun leven beheersten: het weer, oogst, vruchtbaarheid, muziek, liefde, oorlog, dood, enz.

Dit altaar voor "de onbekende god" was ongetwijfeld een veiligheidsmaatregel om te voorkomen dat een god die ze niet kenden, werd beledigd. De God die onbekend bleef aan het Atheense volk was in feite de enige ware God. Dit is de God die Paulus hun zou verkondigen.

Het karakter van God

Paulus heeft eerst aan deze afgodenaanbidders en filosofen het karakter van de ware God verklaard: zijn persoon, zijn macht en zijn superioriteit.

“Hand.17:24:God, Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is; Deze, zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt;

De ware God is een ontzagwekkende God, veel groter en krachtiger dan de goden die de mensen van Athene aanbaden. Hij is geen god die kan worden vervat in een tempel die door mensenhanden is gemaakt. Zelfs Salomo, terwijl hij de moeilijke taak overwoog om de tempel in Jeruzalem te bouwen, die Gods woning zou zijn onder Zijn volk, Israël, verklaarde van Hem:

“2Kron.2:6: Doch wie zou de kracht hebben, om voor Hem een huis te bouwen, dewijl de hemelen, ja, de hemel der hemelen, Hem niet bevatten zouden? En wie ben ik, dat ik voor Hem een huis zou bouwen, ten ware om reukwerk voor Zijn aangezicht aan te steken?

De ware God is geen voorwerp (idool) dat door menselijke handen is gemaakt. Hij is de Schepper van de wereld en alles wat erin is, en Hij is Heer over alles wat Hij heeft geschapen, zowel in de hemel als op aarde.

Aanbidding van God

Zo'n God kan niet worden aanbeden zoals deze Atheners hun goden aanbaden.

Hun aanbidding richtte zich op het doen van dingen met hun eigen handen om te voorzien in de behoeften van hun goden: het maken van beelden van hen, het bouwen van tempels waarin zij konden wonen, het bouwen van altaren om hen te eren, het brengen van geschenken en offers om hen te kalmeren en hun gunst te verkrijgen. Veel religieuze aanbidding is tegenwoordig gebaseerd op dezelfde valse premisse: de mens moet iets doen voor God. De nadruk van

echte aanbidding zou God moeten loven voor wat Hij voor ons heeft gedaan. Dus, zei Paulus hen:

“Hand.17:25: En wordt ook van mensenhanden niet gediend, als iets behoevende, alzo Hij Zelf allen het leven, en den adem, en alle dingen geeft;

God heeft niets van de mens nodig. Integendeel, Hij is Degene die ons alles geeft wat we nodig hebben: "leven, adem, en alle dingen". Aanbidding van zo'n God moet niet gebaseerd zijn op de tradities van mensen, met zijn rituele en ceremoniële pogingen om God te behagen. Dit is waarom Jezus de vrouw bij de bron vertelde:

“Joh.4:24: God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.

Dit is wat God verlangt van de mens, aanbidding die geestelijk van aard is, aanbidding die uit het hart komt, aanbidding die gebaseerd is op de waarheid van Gods Woord.

De Joden aanbaden in de tabernakel en later in de tempel. Terwijl hun aanbidding onder de wet gepaard ging met ceremoniën, het houden van feestdagen, geschenken en offers brengen aan de Heer, was elk aspect van deze dienst aan God bedoeld om hun hart te richten op Hem en Zijn doel voor hun leven. Maar tegen de tijd dat Jezus werd geboren was de aanbidding in de tempel van Israël verwaterd en voor de meeste Joden weinig meer dan een ritueel. Ze hadden de “overleveringen” van mensen boven het Woord van God verheven. In Mattheüs 15:8 bestrafte Jezus hen met deze woorden:

“Matth.15:8-9: 8 Dit volk genaakt Mij met hun mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; 9 Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn.

Helaas is dit tegenwoordig het geval in veel zogenaamde plaatsen van aanbidding. Mensen gaan gewoon naar religieuze samenkomsten "met een vorm van godsvrucht", maar met harten die koud zijn en worden niet aangedaan door de dingen van God. Al deze aanbidding, die gebaseerd is op de tradities van mensen in plaats van op het Woord van God, is tevergeefs. Paulus waarschuwde de Kolossenzen:

“Kol.2:8: Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus;

In het volgende deel zullen we zien hoe Paulus hun het doel van God met de mens verklaart.

De onbekende God (deel-3)

Toen Paulus in Athene aankwam, vond hij een stad die volledig was gewijd aan afgoden. Toen Paulus 'geest in hem werd geprikkeld, en hij sprak tot deze mensen over de Heer, wekte hij hun nieuwsgierigheid en werd hij door de Griekse filosofen naar de Areopagus gebracht, het hoogste Griekse hof. Hier kreeg Paulus een prachtige gelegenheid om met deze ongelovige mensen de waarheid van God te delen. Paulus sprak openlijk en vrijelijk over de dingen van God, maar hij vertrouwde op de Heilige Geest om hem te helpen om zijn woorden verstandig te kiezen. Paulus begon met respect hun toewijding aan hun goden te erkennen, en vervolgens, gebruikmakend van één van hun eigen altaren ter illustratie, richtte hij hun aandacht op Degene die voor hen "DE ONBEKENDE GOD" was.

Paulus kon niet met deze Atheners communiceren op dezelfde manier als met de Joden. Deze Heidenen hadden geen achtergrond in de Oud Testamentische geschriften en ze waren zeker niet op zoek naar een toekomstige Messias. Dus concentreerde Paulus zich op dingen waar ze kennis van hadden: hun goden en de wereld om hen heen. Paulus begon met het wezen (karakter) van God, een God die zoveel ontzagwekkender is dan de goden die zij aanbaden. De God die onbekend was voor deze mensen is de Schepper van alle dingen, en dus, Heer van alles. Een God zoals deze kan niet worden vervat in tempels die met handen zijn gemaakt, noch kan hij worden aanbeden zoals de Atheners hun goden aanbaden met de werken van hun handen. De ware God heeft niets van de mens nodig. Integendeel, God geeft ons alles wat we nodig hebben: "leven, adem en alle dingen." Paulus ging verder met het verklaren aan deze wereldse wijze mannen van het eeuwige voornemen van God met de mens.

Het doel van God

“Hand.17:26: En heeft uit een bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt, om op den gehelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden te voren geordineerd, en de bepalingen van hun woning;

Elk volk komt uit één bloed, het bloed van de eerste mens, Adam. Toen deze volken werden gevormd, bepaalde God hun grenzen en bepaalde Hij van tevoren de tijden en manieren waarop Hij met hen zou omgaan. Velen vragen zich bijvoorbeeld af waarom zoveel van het Oude Testament in beslag wordt genomen door het kleine, ogenschijnlijk onbeduidende volk Israëls. Het antwoord is, toen de volken zich afwendden van de aanbidding van de ware God (eerst tijdens de dagen van Noach en later bij de toren van Babel), gaf God ze op (Rom.1:18-32).

God riep Abram om de vader te worden van een nieuw volk, Israël; een volk dat hij zou scheiden van alle andere volken (Heidenen); een volk dat Hij zou gebruiken om de Heiland in de wereld te brengen. Terwijl God dit doel door Israël uitvoerde, waren de rest van de Heidenen buitenstaanders, "*zonder hoop en zonder God in de wereld*" (Efeziërs 2:12).

Hoewel ze Gods uitverkoren volk waren, keerde uiteindelijk het volk Israël zich geleidelijk van God af en verwierpen ze: Vader, Zoon en Heilige Geest. Dus, zette God het volk opzij en opende de zaligheid voor de Heidenen. Hoewel God in het verleden een duidelijk verschil tussen Jood en Heiden maakte, is vandaag, in de Kerk, het Lichaam van Christus, dit verschil verwijderd.

Terwijl de mensen zich deze dingen kunnen afvragen, is Gods omgang met de volken in overeenstemming geweest met Zijn eeuwig doel dat Hij "gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heer" (Efeziërs 3:11). Paulus omschreef dat doel aangaande de Atheners met deze woorden:

“Hand.17:27-28: 27 Opdat zij den Heere zouden zoeken, of zij Hem immers tasten en vinden mochten; hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons. 28 Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij; gelijk ook enigen van uw poeten gezegd hebben: Want wij zijn ook Zijn geslacht.

God verlangt ernaar dat mensen Hem zoeken en vinden. Het is niet dat Hij zich verstopt voor mensen, helemaal niet, want "Hij is niet ver van ieder van ons".

Paulus herinnerde Timotheüs eraan dat God wil: "*dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen*" (1 Timotheüs 2:4). Daartoe heeft God Zich door de eeuwen heen op verschillende manieren aan de mens bekendgemaakt: door Zijn schepping (Psalm 19:1-6, Rom.1:19-20), door middel van Zijn geschreven Woord (Jesaja 1:2, Hebr. 1:1) en ten slotte door Zijn Zoon (Hebreeën 1:2, Johannes 1:18). Het is van vitaal belang dat de mens God vindt omdat 'wij in Hem leven en bewegen en ons bestaan hebben'. Als Schepper is God de Auteur van al het leven en alle mensen zijn Gods nakomelingen, maar alleen met betrekking tot hun fysieke leven. Alleen zij die op de Heer Jezus Christus als Redder vertrouwen, worden geestelijke kinderen van God.

Toen Paulus de climax van zijn boodschap bereikte, deed hij een beroep op deze te redden mensen met een logische vraag: "Omdat wij nakomelingen van God zijn", zoals één van hun eigen dichters had geschreven, "*moeten we niet menen, dat de Godheid goud, of zilver, of steen gelijk zij, welke door mensenkunst en bedenking gesneden zijn*"(Handelingen 17:29). Met andere woorden: de mens heeft God niet geschapen; God schiep de mens. Paulus legde toen duidelijk uit hun verantwoordelijkheid uit:

Verantwoordelijkheid voor God

"Hand.17:30-31: 30 God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren. 31 Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door een Man, Dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de doden opgewekt heeft.

Drie "tijden" worden in deze verzen geïdentificeerd: tijden van onwetendheid (verleden tijd), tijd om zich te bekeren (heden) en de dag des oordeels (toekomst). In het verleden heeft God hun "tijden van onwetendheid" voorbij gezien. Dit betekent niet dat God hun zonde van afgoderij excuseerde; het betekent gewoon dat Hij op dat moment hun zonde niet oordeelde. Paulus schreef de Romeinen over de Heidense volken die:

"Rom.1:25-26: 25.....het schepsel geerd en gediend hebben boven den Schepper,.....". 26 Daarom heeft God hen overgegeven.....".

Terwijl God zich vervolgens afwendde om collectief met de volkeren te handelen, handelende Hij met slechts één volk, Israël, de Heidenen zouden ooit nog het “rechtvaardig oordeel van God” onder ogen zien (Romeinen 1:18, 32).

Nu is de tijd gekomen dat God "alle mensen overal gebiedt zich te bekeren", zowel Jood als Heiden. Het woord 'bekeran' wordt typisch geassocieerd met de Joden, die eens, volgens de wet, in een verbondsrelatie met God waren. Nadat Israël zich geleidelijk van Hem had afgewend om afgoden te aanbidden, werd Israël door Johannes de Doper en door de Heer Jezus opgeroepen zich te bekeren en gedoopt te worden voor de vergeving van hun zonden. Het woord 'bekeran' betekent echter eenvoudigweg het veranderen van de geest, iets dat vereist is voor alle mensen, zowel Joden als Heidenen, als zij gered willen worden. Door Paulus had God "de deur van het geloof geopend voor de Heidenen" (Handelingen 14:27). Toen hij tot de oudsten te Efeze sprak over zijn bediening onder hen, verklaarde Paulus dat hij getuigde *“aan Joden, en ook de Grieken (Heidenen), bekering tot God en geloof in onze Heer Jezus Christus”* (Handelingen 20:20-21). Het was tijd voor deze Heidenen in Athene om hun gedachten te veranderen over wie de ware God was en om het geestelijke leven te zoeken dat alleen in Hem te vinden is. Paulus waarschuwde deze ongelovigen dat ze op een dag zich voor God zouden moeten verantwoorden, want Hij heeft:

“.....een dag gesteld (heeft), op welken Hij den aarbdodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door een Man, Dien Hij daartoe geordineerd heeft,.....” (Handelingen 17:31).

Dit vers wijst op twee dingen die een essentieel onderdeel van ons getuigenis zouden moeten zijn. Ten eerste moet ons getuigenis het feit omvatten dat alle mensen zondaars zijn en dat God op een dag de zonden van mensen zal oordelen. Ten tweede, ons getuigenis moet altijd uitmonden in de persoon en het volbrachte werk van Jezus Christus.

Paulus ging zeker in deze richting met zijn getuigenis. Hij verklaarde dat God, door Jezus Christus uit de dood op te wekken, de verzekering had gegeven dat Hij inderdaad Degene was die door God was verordend om dit oordeel uit te voeren. Zonder twijfel zou Paulus zijn doorgaan om het volledige evangelie van Jezus Christus te verkondigen: zijn dood voor onze zonden, zijn opstanding

uit de dood en onze behoefte om in Hem te geloven (1 Kor.15:1-4), maar Paulus werd gehinderd om dat te doen.

Reactie op het Woord

Toen deze zogenoemde filosofen (letterlijk 'liefhebbers van wijsheid') “van de opstanding hoorden, spotten sommigen, terwijl anderen zeiden: we zullen je hier opnieuw over horen”. Ze weigerden Paulus toe te staan zijn getuigenis voort te zetten; ze hadden genoeg gehoord. Het is moeilijk wanneer ons getuigenis door de mensen wordt verworpen, maar we hoeven niet ontmoedigd te worden. We moeten ons realiseren dat we in onszelf niet de macht hebben om mensen te overtuigen. We zijn afhankelijk van de Heilige Geest om tot hen te spreken door Zijn Woord. Paulus was trouw in zijn rentmeesterschap. Hij predikte het Woord, wetende: *"Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods"* (Romeinen 10:17). Toen zij niet langer luisterden, vertrok Paulus "uit hun midden". Hoewel de meerderheid het Woord verwierp:

“Hand. 17:34: Doch sommige mannen hingen hem (Paulus) aan, en geloofden; onder welke was ook Dionysius, de Areopagiet, en een vrouw, met name Damaris, en anderen met dezelve.

Omdat er maar een paar werden gered, zouden veel hedendaagse Christenen deze evangelisatiebijeenkomst als mislukt beschouwen. God nam echter speciaal nota van degenen die wel geloofden. Hij noemde er zelfs twee bij naam en toonde Zijn vreugde in het heil van deze kostbare zielen. Dit laat zien hoe belangrijk het was voor Paulus om stelling te nemen en vrijmoedig te spreken tot deze groep ongelovigen. Het leek misschien nutteloos om het te proberen, maar Gods Woord is krachtig genoeg om zelfs het meest verharde hart te bereiken.

Conclusie

Er is zoveel te leren van Paulus 'bediening in Athene. Als ambassadeurs voor Christus staan we vandaag voor een vergelijkbaar publiek met dezelfde denkwijze en dezelfde behoefte. Voor de meerderheid van de wereld is God onbekend. Velen zijn zeker religieus, sommigen zelfs toegewijd aan aanbidding, maar net als de Atheners is hun toewijding verkeerd gericht.

Deze verloren zielen hebben gelovigen zoals Paulus nodig, die hen moedig 'DE ONBEKENDE GOD' verkondigen; zelfs als het niet gemakkelijk is; zelfs wanneer ze zelf op dat moment persoonlijk ontmoedigd kunnen zijn; zelfs als ze weten dat ze worden geconfronteerd met spot of vijandigheid; zelfs als de vooruitzichten voor succes er niet veelbelovend uitzien. Dat is de reden waarom Paulus zijn laatste opdracht aan Timotheüs was:

"Predik het woord; houd aan tijdelijk, ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer" (2 Timotheüs 4:2).

We moeten onthouden:

"1Tim.2:4: Welke wil, dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen.

De vraag voor ons is: hoe reageren we wanneer we mensen tegenkomen die niet-gered zijn? Moge God ons helpen om te reageren zoals Paulus deed toen hij in Athene aankwam. Moge onze geest in ons worden aangewakkerd wanneer we mensen zien voor wie onze God "DE ONBEKENDE GOD" is.